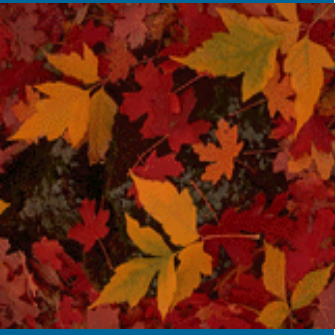

HEGYALJA *ŐSZ*

2019.09. | 2019.11.

A VÖRÖSMARTI ÁLTALÁNOS ISKOLA DIÁKLAJPA

HEGYALJA *ŐSZ*

ÉLMÉNYEINKRŐL MESÉLÜNK...

A nagy meglepetés

Rendhagyó módon indult a 2019/2020-as tanév. Az iskolában sztrájk volt, és ez miatt nem volt tanítás.

Amíg nem jöttünk iskolába, addig a tanárok csináltak egy kis meglepetést a diákok számára.

Ennek a meglepetésnek nagyon örültünk. Ez nem volt más, mint a [télikert](#).

ÉLMÉNYEINKRŐL MESÉLÜNK...

Mivel nagyon tetszik mindnyájunknak, mindig azért könyörgünk, hogy legyen a tanóránk itt, ebben a virágos, kellemes hangulatú környezetben.

Nekem is kedvenc kuckóm a napfényes, otthonos télikert.

Csábít vidám és szokatlan berendezése. Szívesen töltöm itt az időmet.

-MI-

ÉLMÉNYEINKRŐL MESÉLÜNK...

Első nap az iskolában

A nyár elmúlt, 2019. szeptember 9-én elkezdődött a tanítás Vörösmarton. Reggel a folyósón az igazgató tartott egy rövid beszédet az iskola tanulóinak. Említette a köszönés fontosságát, beszélt a házirendről, mi lesz az 1. óránk, és sok szerencsét kívánt nekünk az új tanévre.

Az 5. osztályosoknak minden szokatlan volt az első napon. Meg kellett tanulniuk, hogy minden órára más tanár megy be, szigorúbbak a szabályok, és hogy vannak új tantárgyak, mint például a földrajz, történelem, informatika és a technika. Más osztályfőnököt kaptak, akit nagyon kedvelnek.

A 8. osztály osztályfőnöke megkérte osztályát a példás magaviseletre, hogy ne legyen panasz, és mutassanak a kisebbeknek példát. Az osztályfőnökünk első nap finom bodzaszörpöt hozott nekünk, így már az első nap, az első óra vidáman telt. Osztályfőnöki órán megkaptuk az órarendet is.

Pár osztály már átvehette az új tankönyveket a könyvtárban. Ez után volt egy uzsonna is. Mivel első nap volt, mindenki egykor hazamehetett.

Nekem hiányzott már az iskola, a tanulás, a tanáraink és a barátaim, illetve az osztálytársaim, úgyhogy örültem a tanévkezdésnek.

Máté Izabell, 8.o.

ÉLMÉNYEINKRŐL MESÉLÜNK...

„Ha élet zengi be az iskolát, az élet is derűs iskola lesz.”

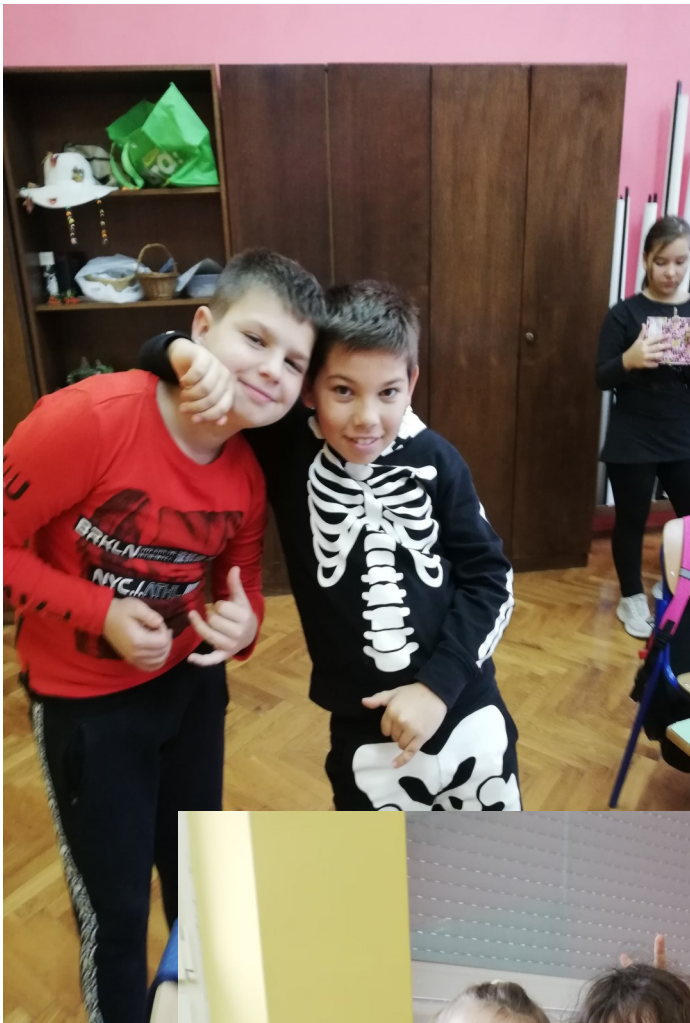
Magyarórákon tanultunk a kulturált kommunikációról. Megbeszéltük, hogy a személyes kommunikáció során bizonyos távolságot tartanak az emberek egymástól. Megvan minden ember saját, személyes területe. A legközelebb a szeretteinket, rokonainkat és közeli barátainkat engedjük magunkhoz. Eljátszottuk, hogy ünnepi szereplés, előadás vagy verseny esetén akár 3 méternél is messzebb állunk az idegenekből álló közönségtől.

Anna és Veronika barátnők.

ÉLMÉNYEINKRŐL MESÉLÜNK...

Niko és Ádám is
jóbarátok.

Vivien és Eszti is jól
összebarátkoztak.

ÉLMÉNYEINKRŐL...

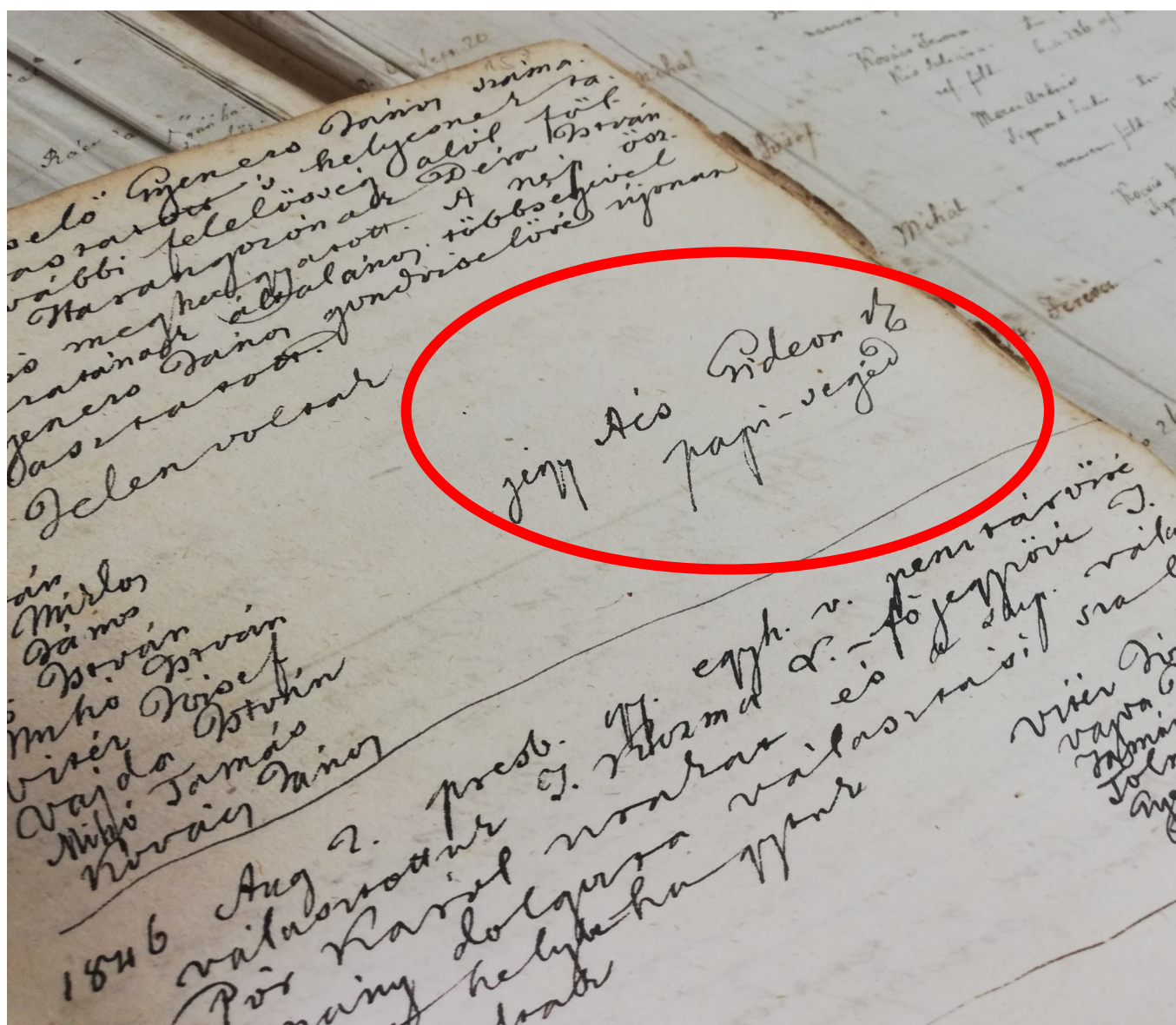
Eszéken jártunk...

Iskolánk horvát és magyar tagozatának 8. osztályos tanulói november 13-án egy eszéki kiránduláson vettek részt.

A cél az volt, hogy megismerkedjünk a levéltárral, az Eszéki Városi és Egyetemi Könyvtárral, valamint a HMOMK-val.

Kamil Fringer volt a levéltár alapítója, aki fontosnak tartotta a dokumentumok megőrzését.

A levéltárban egy idősebb hölgy tartott előadást, aki megmutatta nekünk Ács Gedeon aláírását, és megemlítette, hogy körülöttünk minden eredeti példány.

Végiglapozgattuk az anyakönyveket, amelyekben baranyai, vörösmarti elődeink is szerepeltek. Ezeket régen kézírással vezették. Igazán szép kézíráásokat figyelhettünk meg, nekem nagyon tetszettek.

Innen a könyvtárba látogattunk, ahol egy könyvtáros mesélt épületének múltjáról. Régen egy gazdag család palotája volt, amit teljesen felújítottak. A szülők ajándékozták lányuknak, amikor férjhez ment.

A könyvtár dolgozója elvezetett minket az osztrák olvasóterembe is, majd megmutatta az egész könyvtárat. Elmagyarázta, hogyan történik a könyvek kölcsönzése, hogy mi mennyibe kerül hetente, havonta és évente. Ebben a könyvtárban voltak magyar könyvek is.

Elbúcsúztunk a könyvtár dolgozóitól, és utolsó célunk felé haladva telefonáltak az iskolából, hogy mégsem tudnak fogadni bennünket. Elég szomorú volt ezt hallani, mert még soha sem jártam a Magyar Központban.

Útunk végén elmentünk a Mc Donald's-ba ebédelni. Legtöbb diáknak a nap során az ebéd ideje volt a legjobb.

Nekem tetszett ez a nap, mert nem kellett az iskolában tanulni. Sokkal könnyebb tanulni úgy, hogy valamit előben látunk és megtapasztalunk, mint csak képek alapján és könyvekből szereznünk ismereteket.

Máté Izabell, 8.o.

Riport Pinkert Annával, a szorzótábla-verseny győztesével

Az idei tanévben Pinkert Anna, ötödik osztályos tanuló nyerte a szorzási versenyt. Ebből az alkalomból sikerült a tanítás után és a tornacsoport kezdete előtti pár percben beszélnem Annával a versenyről.

- *Halottam, hogy megnyerted a szorzótábla -versenyt. Ha megengeded, szeretnék ezzel kapcsolatban feltenni pár kérdést.*
- Igen, nyugodtan kérdezz, készséggel válaszolok.
- *Hogy tetszett a verseny?*
- Nagyon tetszett, immár második alkalommal versenyeztem.
- *Nehezek voltak a kérdések?*
- Egyáltalán nem volt nehéz, sőt szerintem egyszerű volt.
- *Örölsz annak, amit el értél?*
- Nagyon örülök, és elégedett vagyok az eredményemmel.
- *Köszönöm, hogy szántál időt a beszélgetésre.*
- Én köszönöm, és máskor is nagyon szívesen.

Anna a sportot is nagyon szereti. Bár focizni inkább a fiúk szoktak, ő ebben is ügyesen felveszi a versenyt velük. Küldött egy képet és hozzá keletkezésének történetét:

ÉLMÉNYEINKRŐL...

LUKA MODRIĆ SEM CSELEZ ÍGY!

A fénykép 4. osztályos koromban készült a csúzai iskola udvarán, amikor a barátaimmal fociztam.

Egy szép tavaszi reggelen az iskolában a tanárnőnk egy meglepetéssel várt minket. Régi barátunk, Gellért jött el. Ezen a napon váratlan szerencse is ért. Harmadik óra után testnevelésünk volt. Mivel nincs tornatermünk, a fűvön fociztunk. Ádám, Alex, Gellért, Niko meg én rúgtuk a lábát, a tanárnő lefényképezett bennünket. Ádám és én voltunk egy csapatban, Niko és Gellért, Alex pedig a kapusunk. A fiúk lenéztek, mivel lány vagyok. Azt gondolták, hogy nem tudok focizni. Szerettem volna bizonyítani, hogy nincs igazuk, ezért igyekeztem jól játszani. Ekkor a szerencse is mellém állt. Egy alkalmas pillanatban ravaszul kihasználtam a fiúk veszekedését, elvettem tőlük a labdát. Ezt a pillanatot örökítette meg a tanárnő.

Büszke vagyok magamra, hogy sikerült bebizonyítanom a fiúknak, igenis tudok focizni lány létemre.

Ekkor született a mondás: **LUKA MODRIĆ SEM CSELEZ ÍGY!**